

VERONICA

#1 *New York Times* ευπώλητη συγγραφέας
της σειράς ΑΠΟΚΛΙΣΗ

ROTH

ΟΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι εκλεκτοί**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Chosen Ones

Από τις Εκδόσεις Houghton Mifflin Harcourt, Νέα Υόρκη 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χάρης Βαλσάμης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© Veronica Roth, 2020

© ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: rungrate/Shutterstock, guteksk7/Shutterstock,
Rob Byron/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3555-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3556-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

VERONICA
ROTH
ΟΙ
ΕΚΛΕΚΤΟΙ

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

*Στο Σικάγο,
την πόλη που αντέχει*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Έχω μια ερώτηση για εσάς: πώς στον διάβολο καταλήξαμε με το όνομα «Σκοτεινός»; Αυτός ο τύπος εμφανίζεται από το πουθενά μέσα σε ένα σύννεφο γαμημένου καπνού, διαμελίζει στην κυριολεξία ανθρώπους –χρησιμοποιώντας, απ’ ό,τι φαίνεται, μόνο τη δύναμη του μυαλού του–, συγκεντρώνει έναν στρατό από υποτακτικούς, ισοπεδώνει ολόκληρες πόλεις, προκαλεί ένα επίπεδο καταστροφής άγνωστο μέχρι τώρα στην ανθρωπότητα... και το καλύτερο που μπορούμε να σκεφτούμε είναι «Σκοτεινός»; Θα μπορούσαμε να του δώσουμε το όνομα εκείνου του ανώμαλου στο κτίριό σας που σας κοιτάζει επίμονα μέσα στο ασανσέρ. Ξέρετε, εκείνον με τα πολύ υγρά, μαλακά χέρια. Τον Τιμ. Το όνομά του είναι Τιμ.

Προσωπικά, εγώ θα επέλεγα κάτι σαν το «Ανθρωπόμορφος Όλεθρος» ή το «Τρομακτική Δολοφονική Μηχανή», αλλά, δυστυχώς, δε με ρώτησε κανείς.

Κωμικός Τζέσικα Κράις, Εργοστάσιο Γέλιου,
Σικάγο, 20 Μαρτίου 2011

Υπάρχουν, φυσικά, κάποιιοι που θα υποστήριζαν ότι η σχεδόν άγνωστη δύναμη την οποία χαρακτηρίζουμε ως «μαγεία» υπήρχε πάντα στη Γη με κάποια μορφή. Θρύλιοι υπερφυσικών περιστατικών χρονολογούνται από την πρώτη καταγεγραμμένη ιστορία του ανθρώπου, από τους Μάγους του Ηρόδοτου που μάγευαν τον άνεμο, μέχρι τους Ντζέντι της Αρχαίας Αιγύπτου, που αποκεφάλιζαν και μετά επανέφεραν πουλιά, όπως χήνες και πελεκάνους, όπως καταγράφεται στον Πάπυρο Γουέστκαρ, και αναμφίβολα ως ένα αναπόσπαστο κομμάτι σχεδόν κάθε μεγάλης θρησκείας, από τη μετατροπή του νερού σε κρασί από τον Ιησού Χριστό μέχρι τις πρακτικές βουντού της Αϊτής και τις αναφορές στο Ντίργκα-άγκαμα για βουδιστές που αιωρούνται – αν και αυτές οι πράξεις δε θεωρούνται «μαγικές» από τους πιστούς.

Αυτές οι ιστορίες, μεγάλες και μικρές, εμφανίζονται σε όλες τις κουλτούρες σε όλες τις περιοχές και σε όλους τους χρόνους. Παλιότερα, ίσως οι λόγιοι να έλεγαν ότι είναι απλώς ίδιοι της ανθρώπινης φύσης να επινοούμε φανταστικές ιστορίες για να εξηγήσουμε πράγματα που δεν καταλαβαίνουμε, ή να εξιδανικεύουμε εκείνους που θεωρούμε ότι είναι πιο υψηλοί ή πιο σπουδαίοι από εμάς. Αλλά μετά ήρθε ο Σκοτεινός και μαζί του οι Ανεμοστρόβιλοι – εκείνα τα φημισμένα καταστροφικά γεγονότα που αφηφούσαν κάθε εξήγηση, παρά τις γενναίες προσπάθειες εκ μέρους των επιστημόνων να αποδείξουν το αντίθετο. Ίσως να μην υπάρχει αλήθεια στους αρχαίους θρύλους. Αλλά ίσως να υπήρχε πάντα μια υπερφυσική δύναμη – μια άγνωστη ενέργεια – που εισβάλλει στον κόσμο μας.

Όποια θεωρία κι αν προκρίνουμε, ένα πράγμα είναι σίγουρο: καμία «μαγεία» δεν ήταν ποτέ τόσο απλή ή ισχυρή όσο οι Ανεμο-

στροβίλοι που χρησιμοποίησε ο Σκοτεινός ενάντια στην ανθρωπότητα. Ο σκοπός αυτής της εργασίας είναι να εξερευνήσει διάφορες υποθέσεις για τον λόγο που μπορεί να συμβαίνει αυτό. Με άλλα λόγια, γιατί τώρα; Ποιες ήταν οι περιστάσεις που οδήγησαν στην άφιξή του; Ποιος ήταν ο σκοπός του όσο ήταν εδώ, έως ότου κατατροπώθηκε από τους πέντε Εκλεκτούς μας; Τι επίπτωση είχε στον πλανήτη μετά τον θάνατό του;

Απόσπασμα από την εργασία
Ο Σκοτεινός και η Εμφάνιση της Μοντέρνας Μαγείας
του καθηγητή Στάνλεϊ Βισνιέβσκι

Η Σλόαν Άντριους Δε Νοιάζεται (Όχι, Αλήθεια)

του Ρικ Λέιν

Περιοδικό *Gentry*
24 Ιανουαρίου 2020

Δε συμπαθώ τη Σλόαν Άντριους. Αλλά ίσως να θέλω να κοιμηθώ μαζί της.

Τη συναντώ στην καφετέρια της γειτονιάς της, ένα από τα συνηθισμένα της στέκια – ή έτσι λέει. Ο μπάρμαν δε δείχνει να την αναγνωρίζει ούτε ως πελάτισσα ούτε ως μία από τους πέντε έφηβους που κατατρόπωσαν τον Σκοτεινό πριν από σχεδόν μία δεκαετία. Πράγμα που, για να είμαι ειλικρινής, μου φαίνεται απίστευτο, επειδή πέρα από το ότι είναι διάσημη σε όλο τον κόσμο, η Σλόαν Άντριους θυμίζει εκείνη την τέλεια, πεντακάθαρη, πανέμορφη εικόνα που σε κάνει να θέλεις να τη βρομίσεις. Αν φοράει μείκ απ, δεν μπορώ να το δω· βλέπω μόνο το καθαρό της δέρμα και τα μεγάλα γαλανά της μάτια, μια ζωντανή διαφήμιση καλλυντικών. Φοράει ένα καπέλο της ομάδας των Cubs όταν μπαίνει μέσα, με τη μακριά καστανή αλογοουρά της περασμένη από το άνοιγμα, ένα γκρι μπλουζάκι που είναι στενό στα σωστά σημεία, σκισμένο τζιν που αποκαλύπτει μακριά, καλοσχηματισμένα πόδια, και ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια. Είναι το είδος των ρούχων που λένε ότι δε δίνει δεκάρα για τα ρούχα, ή ακόμα και για το μακρύ, αδύνατο κορμί που τα γεμίζει.

Και αυτό είναι το θέμα με τη Σλόαν: το πιστεύω. Πιστεύω ότι δε δίνει δεκάρα για τίποτα, πόσο μάλλον για τη συνάντησή μας. Δεν ήθελε καν να δώσει τη συνέντευξη. Συμφώνησε μόνο, είπε, επειδή το αγόρι της, ο Μάθιου Γουίτς, άλλος ένας από τους Εκλεκτούς, της ζήτησε να προωθήσει την έκδοση του νέου του βιβλίου – *Η Επιλογή Συνεχίζεται* (κυκλοφορεί στις 3 Φεβρουαρίου).

Στις αρχικές μας συζητήσεις γι' αυτή τη συνέντευξη δεν είχε πολλές ιδέες για το πού θα μπορούσα να τη συναντήσω. Παρόλο που όλοι στο Σικάγο γνωρίζουν ήδη πού μένει η Σλόαν –στη βόρεια πλευρά της γειτονιάς του Άπταουν, μερικά μόνο τετράγωνα από τη λεωφόρο Λέικ Σορ–, αρνήθηκε κατηγορηματικά να με αφήσει να δω το διαμέρισμά της. «Δεν πάω πουθενά», έγραψε. «Όταν πηγαίνω κάπου, με πλησιάζει κόσμος. Γι' αυτό, αν δε θέλεις να τρέχεις για να με προλάβεις, είτε θα πάμε στο Τζάβα Τζο είτε πουθενά».

Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να κρατάω σημειώσεις και ταυτόχρονα να τρέχω, γι' αυτό συμφώνησα για το Τζάβα Τζο.

Αφού έρχεται ο καφές της, βγάζει το καπέλο του μπείζμπολ, και τα μαλλιά της πέφτουν ανακατεμένα γύρω από το πρόσωπό της λες και λίγο πριν κυλιόταν πάνω σε ένα στρώμα. Αλλά κάτι στο πρόσωπό της –ίσως να είναι τα μάτια της, που είναι κάπως υπερβολικά κοντά μεταξύ τους, ή ο τρόπος που γέρνει το κεφάλι της στο πλάι απότομα όταν δεν της αρέσει αυτό που είπες– την κάνει να μοιάζει με αρπακτικό πουλί. Με ένα και μόνο βλέμμα άλλαξε τους ρόλους, και τώρα εγώ είμαι εκείνος που είναι σε επιφυλακή, όχι εκείνη. Ψάχνω τα χαρτιά μου για την πρώτη μου ερώτηση, και ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι ίσως να χαμογελούσαν, προσπαθώντας να με κάνουν να τους συμπαθήσω, η Σλόαν απλώς με κοιτάζει.

«Πλησιάζει η επέτειος των δέκα χρόνων της νίκης σας επί του Σκοτεινού», λέω. «Πώς νιώθεις;»

«Νιώθω ότι επιβίωσα», λέει. Η φωνή της είναι ψυχρή και απότομη. Προκαλεί ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά μου, και δεν μπορώ να καταλάβω αν αυτό είναι κάτι καλό ή όχι.

«Δεν τη νιώθεις σαν έναν θρίαμβο;» ρωτάω, και γυρίζει τα μάτια της προς τα πάνω.

«Επόμενη ερώτηση», απαντάει και πίνει την πρώτη γουλιά από τον καφέ της.

Τότε είναι που το συνειδητοποιώ: δεν τη συμπαθώ. Αυτή η γυναίκα έσωσε χιλιάδες... όχι, εκατομμύρια ζωές. Πιθανότατα έσωσε και τη δική μου ζωή, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Στα δεκατρία της κατονομάστηκε από μια προφητεία, μαζί με άλλους τέσσερις, ως εκείνη που θα νικούσε ένα παντοδύναμο ον απόλυτης μοχθηρίας. Επέζησε από αρκετές μάχες με τον Σκοτεινό –καθώς και από μια σύντομη απαγωγή, τις λεπτομέρειες της οποίας δεν έχει μοιραστεί ποτέ– και βγήκε άθικτη και πανέμορφη και στα δεκαοχτώ της χρόνια πιο διάσημη από οποιονδήποτε άλλο στην ιστορία των διάσημων. Επίσης βρίσκεται σε μια μακροχρόνια σχέση με τον Μάθιου Γούις, το χρυσό αγόρι, τον Εκλεκτό ανάμεσα στους Εκλεκτούς, που κατά κοινή ομολογία θεωρείται ένας από τους πιο καλοσυνάτους ανθρώπους. Αλλά και πάλι δεν τη συμπαθώ.

Και δεν της καίγεται καρφί γι' αυτό.

Και αυτός είναι ο λόγος που θέλω να κοιμηθώ μαζί της. Είναι λες και, αν την είχα γυμνή στο κρεβάτι μου, θα μπορούσα να την αναγκάσω να δείξει λίγη ζεστασιά ή συναίσθημα. Με μεταμορφώνει σε ένα σκληρό αρσενικό, έναν κυνηγό, αποφασισμένο να εξουδετερώσω το πιο άπιαστο θήραμα στον πλανήτη και να κρεμάσω το κεφάλι του στον τοίχο του καθιστικού μου σαν τρόπαιο. Ίσως αυτός να είναι ο λόγος που την πλησιάζουν όπου κι αν πηγαίνει – όχι επειδή ο κόσμος την αγαπάει, αλλά επειδή *θέλει* να την αγαπήσει, *θέλει* να την κάνει αξιαγάπητη.

Όταν αφήνει την κούπα της κάτω, βλέπω την ουλή στο πίσω μέρος του δεξιού της χεριού. Είναι πλατιά, απλώνεται σε όλο το μήκος του χεριού και είναι προιονωτή και γεμάτη ρόζους. Δεν έχει πει ποτέ σε κανέναν από τι προκλήθηκε, και είμαι σίγουρος ότι ούτε και σε μένα θα πει, αλλά πρέπει να ρωτήσω.

«Κόπηκα με ένα χαρτί», λέει.

Είμαι σίγουρος ότι το είπε σαν αστείο, κι έτσι γελάω. Τη ρωτάω αν θα πάει στα εγκαίνια του Μνημείου της Δεκαετίας, ένα έργο τέχνης που έχει ανεγερθεί στο σημείο της ήττας του Σκοτει-

νού, και μου λέει ότι «είναι μέρος της δουλειάς», λες και όλο αυτό είναι μια δουλειά γραφείου για την οποία έκανε αίτηση αντί για ένα πραγματικό πεπρωμένο.

«Δε φαίνεται να το απολαμβάνεις», λέω.

«Τι ακριβώς με πρόδωσε;» λέει με ένα μειδίαμα.

Πριν από τη συνέντευξη ρώτησα μερικούς φίλους τι γνώμη είχαν για εκείνη, για να πάρω μια ιδέα για το πώς βλέπει ο μέσος πολίτης τη Σλόαν Άντριους. Ένας από αυτούς σχολίασε ότι δεν την έχει δει ποτέ να χαμογελάει, και καθώς κάθομαι απέναντί της αναρωτιέμαι αν χαμογελάει ποτέ. Και μάλιστα αναρωτιέμαι και φωναχτά – είμαι περίεργος να μάθω πώς θα αντιδράσει.

Όχι καλά, όπως αποδεικνύεται.

«Αν ήμουν άντρας», λέει, «θα μου έκανες αυτή την ερώτηση;»

Φεύγω από αυτό το θέμα όσο πιο γρήγορα μπορώ. Αυτό δε μοιάζει τόσο με συζήτηση όσο με μια παρτίδα του παιχνιδιού Ναρκαλιευτής, και γίνομαι όλο και πιο νευρικός με κάθε κουτί που πατάω, καθώς το καθένα τους αυξάνει τις πιθανότητες να πυροδοτήσω κάποια νάρκη. Πατάω άλλη μία φορά, ρωτώντας αν αυτή η εποχή του χρόνου της φέρνει αναμνήσεις. «Προσπαθώ να μην το σκέφτομαι», λέει. «Αν το σκεφτόμουν, η ζωή μου θα μετατρέπεται σε ένα αναθεματισμένο ημερολόγιο της Δευτέρας Παρουσίας. Για την κάθε μέρα της εβδομάδας υπάρχει ένα σοκολατάκι του Σκοτεινού με διαφορετικό σχήμα, και η γεύση όλων τους είναι σκατά». Πατάω ξανά ένα κουτί, ρωτώντας αν έχει κάποιες καλές αναμνήσεις από τις οποίες θα μπορούσε να διαλέξει μία. «Ήμασταν όλοι φίλοι. Πάντα θα είμαστε. Όταν είμαστε μαζί, λέμε πάντα αστεία που μόνο εμείς μπορούμε να καταλάβουμε». Φιου. Υποθέτω ότι είναι ασφαλές να τη ρωτήσω για τους άλλους τέσσερις Εκλεκτούς: την Έσθερ Παρκ, τον Άλμπερτ Σάμερς, την Ινές Μεχία και, φυσικά, τον Μάθιου Γουίξς.

Εκεί είναι που επιτέλους τα βρίσκουμε. Οι επονομαζόμενοι «Εκλεκτοί» συναντήθηκαν το 2006, και ενώ αρχικά δεν ήταν φίλοι, δέθηκαν γρήγορα, με τον Ματ ως φυσικό τους ηγέτη. «Έτσι είναι εκείνος», λέει και σχεδόν ακούγεται σαν να την ενοχλεί αυτό. «Πάντα παίρνει τα ηνία, παίρνει την ευθύνη. Μας θυμίζει

να υποστηρίζουμε την ηθική. Τέτοια πράγματα». Παραδόξως, το άτομο με το οποίο συνδέθηκε αμέσως δεν ήταν ο Ματ, αλλά ο Άλμπι. «Ήταν ήσυχος», λέει, και είναι ένα κομπλιμέντο. «Οι πατεράδες όλων μας είχαν πεθάνει –αυτό ήταν μέρος της προφητείας–, αλλά ο δικός μου πατέρας είχε πεθάνει πιο πρόσφατα από όλους. Χρειαζόμουν ησυχία. Επίσης, είναι από τα μεσοδυτικά, όπως εγώ».

Ο Άλμπερτ και η Ινές μένουν μαζί στο Σικάγο –πλατωνικά, εφόσον η Ινές είναι λεσβία– και η Έσθερ πήγε στο σπίτι της στο Γκλέντεϊλ της Καλιφόρνια πέρσι, για να φροντίσει την άρρωστη μητέρα της. Η απόσταση ήταν δύσκολη για όλους τους, λέει η Σλόαν, αλλά ευτυχώς μπορούν να παρακολουθούν την Έσθερ στη δραστήρια (και δημοφιλή) σελίδα της στο Instagram, όπου απανθανατίζει κάθε λεπτομέρεια της ζωής της.

«Πώς σου φαίνεται το κίνημα “Όλοι οι Εκλεκτοί” που έχει εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια;» ρωτάω. Το κίνημα «Όλοι οι Εκλεκτοί» είναι μια μικρή αλλά δυναμική ομάδα που δίνει έμφαση στον ρόλο που έπαιξαν οι άλλοι τέσσερις Εκλεκτοί στην ήττα του Σκοτεινού, αντί να αποδίδουν τη μεγαλύτερη συνεισφορά στον Μάθιου Γούιζς.

Η Σλόαν δε μασάει τα λόγια της. «Νομίζω ότι είναι ρατσιστικό».

«Κάποιοι από αυτούς λένε ότι είναι σεξιστικό να δίδεται μεγαλύτερη αξία στον Ματ απ’ ό,τι σε εσάς τους υπόλοιπους», επισημαίνω.

«Σεξιστικό είναι να αγνοείς αυτό που λέω και να ισχυρίζεσαι ότι ξέρεις καλύτερα από μένα», απάντησε. «Νομίζω ότι ο Ματ είναι ο αληθινός Εκλεκτός. Το έχω πει πολλές φορές. Μην προσποιείσαι ότι μου κάνεις χάρη με το να τον υποτιμάς».

Μετά μεταφέρω τη συζήτηση από τους Εκλεκτούς στον Σκοτεινό, και τότε πάνε όλα στραβά. Ρωτάω τη Σλόαν γιατί ο Εκλεκτός φάνηκε να δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για εκείνη. Κρατάει τα μάτια της καρφωμένα στα δικά μου καθώς πίνει την τελευταία γουλιά του καφέ της, και, όταν αφήνει την κούπα της κάτω, το χέρι της τρέμει. Μετά φοράει το καπέλο της, πάνω ακρι-

βώς από τα εντυπωσιακά, ελαφρώς ανακατεμένα μαλλιά της, και λέει: «Τελειώσαμε».

Και υποθέτω ότι, αν λέει ότι τελειώσαμε, τότε σίγουρα τελειώσαμε, επειδή η Σλόαν έφυγε. Αφήνω ένα δεκαδόλαρο πάνω στο τραπέζι και τρέχω πίσω της, καθώς δεν είμαι πρόθυμος να τα παρατήσω τόσο εύκολα. Ανέφερα ότι η Σλόαν Άντριους με μετατρέπει σε κυνηγό;

«Είχα μόνο ένα απαγορευμένο θέμα», μου λέει απότομα. «Θυμάσαι ποιο ήταν;» Είναι κόκκινη και εξοργισμένη και λαμπερή, εν μέρει κυριαρχική και εν μέρει μια πονηρή αδέσποτη γάτα. Γιατί περίμενα τόσο πολύ να την τσατίσω; Θα μπορούσα να κοιτάζω αυτό το θέμα από την αρχή.

Το απαγορευμένο θέμα ήταν, φυσικά, οτιδήποτε συγκεκριμένο για τη σχέση της με τον Σκοτεινό. Δεν είναι δυνατόν να περιμένε να το τηρήσω αυτό, σχολιάζω. Είναι το πιο ενδιαφέρον πράγμα σε εκείνη.

Με κοιτάζει σαν να είμαι ένα μουλιασμένο κομμάτι χαρτί μέσα σε μια λακκούβα με νερό, μου λέει να πάω να πηδηχτώ και τρέχει στον δρόμο μέσα στην κίνηση για να φύγει μακριά μου. Αυτή τη φορά την αφήνω.

Ο Ανεμοστρόβιλος έδειχνε ίδιος κάθε φορά, με τον κόσμο να ουρλιάζει καθώς έτρεχε μακριά από το γιγάντιο σκοτεινό σύννεφο του χάους, πλην όμως ποτέ δεν έτρεχε αρκετά γρήγορα. Τους σήκωνε ψηλά, ξεκολλώντας το δέρμα τους από τα κόκαλα τους ενώ είχαν ακόμα τις αισθήσεις τους, με το αίμα να αναβλύζει από μέσα τους, *ω Θεέ μου*.

Η Σλόαν ξύπνησε λαχανιασμένη. *Ήσυχα*, είπε στον εαυτό της. Τα δάχτυλα των ποδιών της κουλουριαστήκαν· το πάτωμα ήταν κρύο εδώ, στο σπίτι του Σκοτεινού, και εκείνος είχε πάρει τις μπότες της. Έπρεπε να βρει κάτι βαρύ ή κάτι αιχμηρό – και τα δύο, βέβαια, ήταν ευσεβείς πόθοι· ποτέ δεν ήταν τόσο τυχερή.

Άνοιξε συρτάρια, βρίσκοντας κουτάλια, πιρουνία, σπάτουλες. Μια χούφτα λαστιχάκια. Μανταλάκια. Γιατί πήρε τις μπότες της; Τι είχε να φοβάται ένας κατά συρροήν δολοφόνος από τις Doc Martens ενός κοριτσιού;

Γεια σου, Σλόαν, ψιθύρισε στο αντί της, και εκείνη πνίγηκε από έναν λυγμό. Άνοιξε άλλο ένα συρτάρι και βρήκε μια σειρά από λαβές, με τις λεπίδες χωμένες μέσα σε μια πλαστική βάση μαχαίριών. Την ώρα που τραβούσε το χασαπομάχαιρο άκουσε ένα τρίξιμο πίσω της, την πίεση ενός βήματος.

Η Σλόαν γύρισε από την άλλη, με τα πόδια της να κολλάνε πάνω στον λινοτάπητα, και έκανε να χτυπήσει με το μαχαίρι.

«Γαμώτο!» Ο Ματ την έπιασε από τον καρπό, και για μια στιγμή απόμειναν να κοιτάζονται πάνω από τα χέρια τους, πάνω από το μαχαίρι.

Η Σλόαν πήρε μια κοφτή ανάσα καθώς συνειδητοποίησε την πραγματικότητα. Δεν ήταν στο σπίτι του Σκοτεινού, δεν ήταν στο παρελθόν, δεν ήταν πουθενά παρά μόνο στο διαμέρισμα που μοιραζόταν με τον Μάθιου Γούιζ.

«Ω Θεέ μου». Το χέρι της Σλόαν άνοιξε γύρω από τη λαβή και το μαχαίρι έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα, αναπηδώντας ανάμεσα στα πόδια τους. Ο Ματ έβαλε τα ζεστά χέρια του πάνω στους ώμους της.

«Είσαι εκεί;» είπε.

Της είχε κάνει ξανά αυτή την ερώτηση, δεκάδες φορές. Ο εκπαιδευτής τους, ο Μπεν, την είχε αποκαλέσει «μοναχικό λύκο», κι έτσι σπάνια την έβαζε μαζί με τους άλλους στην εκπαίδευση ή στις αποστολές. *Αφησέ την να κάνει αυτό που ξέρει*, είχε πει στον Ματ όταν έγινε σαφές ότι αυτός, ο Ματ, ήταν ο ηγέτης τους. *Θα έχεις καλύτερα αποτελέσματα έτσι*. Και ο Ματ το έκανε, ελέγχοντάς την μόνο όταν έπρεπε.

Είσαι εκεί; Από το τηλέφωνο, με έναν ψίθυρο, στη σιγαλιά της νύχτας, ή καταπρόσωπο, όταν χανόταν στις σκέψεις της. Στην αρχή η Σλόαν ενοχλούνταν από αυτή την ερώτηση. *Φυσικά και είμαι εδώ, πού σκατά θα μπορούσα να είμαι;* Αλλά τώρα σήμαινε ότι ο Ματ καταλάβαινε κάτι για εκείνη που δεν ανέφεραν ποτέ: δεν μπορούσε να λέει πάντα *ναι*.

«Ναι», είπε.

«Εντάξει. Μείνε εδώ. Θα φέρω το φάρμακό σου».

Η Σλόαν στηρίχτηκε πάνω στον μαρμάρινο πάγκο. Το μαχαίρι ήταν πεσμένο στα πόδια της, αλλά δεν τολμούσε να το αγγίξει ξανά. Απλώς περίμενε και ανάσαινε και κοιτούσε τον γκριζό στρόβιλο που της θύμιζε το προφίλ ενός γέρου.

Ο Ματ επέστρεψε με ένα κίτρινο χαπάκι στο ένα χέρι και το ποτήρι με το νερό από το κομοδίνο της στο άλλο. Τα πήρε και τα δύο με τρεμάμενα χέρια και κατάπιε το χάπι με μανία. *Μακάρι να έρθει γρήγορα η ηρεμία της βενζοδιαζεπίνης*. Μια φορά εκεί-

νη και η Ινές είχαν συνθέσει μεθυσμένες μια ωδή στα χάπια, εξυμνώντας τα για τα όμορφα χρώματά τους και τη γρήγορη επίδρασή τους και για το ότι έκαναν κάτι που τίποτε άλλο δεν κατάφερε να κάνει.

Άφησε το ποτήρι με το νερό κάτω και γλίστρησε στο πάτωμα. Μπορούσε να νιώσει το κρύο μέσα από το παντελόνι της πιτζάμας της –απόψε φορούσε εκείνη με τις γάτες που είχαν μάτια από λείζερ–, αλλά αυτή τη φορά τη βοηθούσε να επιστρέψει στην πραγματικότητα. Ο Ματ κάθισε δίπλα στο ψυγείο με το μποξεράκι του.

«Άκου», ξεκίνησε εκείνη.

«Δε χρειάζεται να το πεις».

«Εντάξει, παραλίγο να σε μαχαιρώσω, αλλά δε χρειάζονται απολογίες».

Τα μάτια του ήταν απαλά. Ανήσυχα. «Θέλω απλώς να είσαι καλά».

Πώς τον είχε αποκαλέσει εκείνο το απαίσιο άρθρο; «Πιθανότατα το πιο καλοσυνάτο άτομο του κόσμου»; Δεν είχε διαφωνήσει με εκείνο το καθοίκι τον Ρικ Λέιν πάνω σε αυτό τουλάχιστον. Ο Ματ είχε φρούδια που έσμιγαν στη μέση, σ' ένα βλέμμα αιώνιας συμπόνιας, και μια ταιριαστή καρδιά.

Έπιασε το χασαπομάχαιρο που βρισκόταν στο πάτωμα, κοντά στον αστράγαλό της. Ήταν μεγάλο, σχεδόν το ίδιο μακρύ με τον πήχη του.

Τα μάτια της έκαιγαν. Τα έκλεισε. «Λυπάμαι πολύ».

«Ξέρω ότι δε θέλεις να μου μιλήσεις γι' αυτό», είπε ο Ματ. «Σε κάποιον άλλο όμως;»

«Σε ποιον;»

«Στη δρα Νόβακ ίσως; Δουλεύει με βετεράνους, θυμάσαι; Μιλήσαμε μαζί της στο αναμορφωτήριο».

«Δεν είμαι στρατιώτης», είπε η Σλόαν.

«Ναι, αλλά γνωρίζει από διαταραχή μετατραυματικού στρες».

Δεν είχε χρειαστεί ποτέ μια επίσημη διάγνωση – ήταν σίγουρο ότι είχε διαταραχή μετατραυματικού στρες. Αλλά ήταν παράξενο να ακούει τον Ματ να το λέει τόσο άνετα, σαν να 'ταν γρίπη.

«Εντάξει». Σήκωσε τους ώμους της. «Θα της τηλεφωνήσω το πρωί».

«Ο οποιοσδήποτε θα το χρειαζόταν, ξέρεις», είπε. «Ύστερα απ' όλα όσα περάσαμε. Θέλω να πω, η Ινές πήγε».

«Η Ινές πήγε. Και εξακολουθεί να γεμίζει το διαμέρισμά της με παγίδες λες και ζει σε μια φαντασίωση του *Μόνος στο Σπίτι*», είπε η Σλόαν.

«Εντάξει, εκείνη είναι ένα κακό παράδειγμα». Τα φώτα στην πίσω σκάλα έλαμπαν μέσα από τα παράθυρα, πορτοκαλοκίτρινα πάνω στο σκούρο δέρμα του Ματ.

«Εσύ δεν το χρειάστηκες ποτέ», είπε η Σλόαν.

Σήκωσε το ένα του φρύδι. «Πού νομίζεις ότι εξαφανιζόμουν για έναν χρόνο μετά τον θάνατο του Σκοτεινού;»

«Μας έλεγες ότι πήγαινες στον γιατρό».

«Τι είδους γιατρό χρειάζεται να βλέπει κάποιος μία φορά τη βδομάδα για *μήνες*;»

«Δεν ξέρω! Σκέφτηκα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με...» Η Σλόαν έκανε μια γενική κίνηση προς τον καβάλο της. «Ξέρεις. Με τ' αγόρια ή κάτι τέτοιο».

«Μια στιγμή για να καταλάβω». Χαμογελούσε. «Νόμιζες ότι είχα κάποια ντροπιαστική ασθένεια που απαιτούσε τουλάχιστον έξι μήνες τακτικών επισκέψεων στον γιατρό... και δε με ρώτησες ποτέ γι' αυτό;»

Έπνιξε το χαμόγελό της.

«Ακούγεται σχεδόν απογοητευμένος από μένα».

«Όχι, όχι. Είμαι απλώς εντυπωσιασμένος».

Ήταν δεκατριών και κοκαλιάρης όταν τον γνώρισε, ένα σώμα γεμάτο γωνίες, χωρίς καμία αίσθηση για το πού ξεκινούσε ή τελειώνει, αλλά πάντα είχε εκείνο το χαμόγελο.

Τον είχε ερωτευτεί μισή ντουζίνα φορές προτού καν το συνειδητοποιήσει: όταν εκείνος έδινε εντολές ουρλιάζοντας, για να ακουστεί πάνω από τον εκκωφαντικό άνεμο ενός Ανεμοστρόβιλου, κρατώντας τους όλους ζωντανούς· όταν έμενε ξύπνιος μαζί της στις ατέλειωτες νυχτερινές διαδρομές κατά μήκος της χώρας, ακόμα κι όταν όλοι οι άλλοι είχαν αποκοιμηθεί· όταν τηλεφωνούσε στη για-

γιά του και η φωνή του ήταν απαλή. Δεν άφησε ποτέ κανέναν πίσω. Τα δάχτυλα των ποδιών της κουλουριαστήκαν πάνω στο πλακάκι.

«Έχω ξανακάνει, ξέρεις. Ψυχοθεραπεία», του είπε. «Πήγα για μερικούς μήνες όταν ήμασταν δεκαέξι».

«Αλήθεια;» Συνοφρυώθηκε λίγο. «Δε μου το είπες ποτέ αυτό».

Υπήρχαν πολλά πράγματα που δεν του είχε πει, που δεν είχε πει σε κανέναν.

«Δεν ήθελα να ανησυχήσω κανέναν», είπε. «Και ακόμα δε θέλω, γι' αυτό... μην το αναφέρεις στους άλλους, εντάξει; Δε θέλω να το δω στο γαμημένο το *Esquire* με τίτλο “Ο Ρικ Λέιν σας τα 'λεγε”».

«Φυσικά». Ο Ματ πήρε το χέρι της και τα δάχτυλά τους μπλέχτηκαν. «Καλύτερα να πέσουμε για ύπνο. Πρέπει να σηκωθούμε σε τέσσερις ώρες για τα εγκαίνια του μνημείου».

Η Σλόαν ένευσε, αλλά συνέχισαν να κάθονται στο πάτωμα της κουζίνας έως ότου το φάρμακο επέδρασε και εκείνη σταμάτησε να τρέμει. Μετά ο Ματ έκρυψε το μαχαίρι, τη βοήθησε να σηκωθεί και γύρισαν και οι δύο στο κρεβάτι.

Πάνε δεκαπέντε χρόνια από τότε που πέντε συνηθισμένοι έφηβοι κλήθηκαν, χάρη σε μια προφητεία, να αντιμετωπίσουν μια πανίσχυρη οντότητα που έσπερνε το χάος στη Βόρεια Αμερική. Ο Σκοτεινός με το όπλο του –μια σειρά από καταστροφικά γεγονότα γνωστά ως Ανεμοστρόβιλοι– ισοπέδωσε πόλεις και εξόντωσε χιλιάδες ανθρώπους. Οι Εκλεκτοί, όπως έγιναν γνωστοί οι έφηβοι, έκαναν τα πάντα για να τον νικήσουν. Και τα κατάφεραν. Ο κόσμος επέστρεψε στην κανονικότητα – όλοι εκτός απ' αυτούς. Εξάλλου, τι μπορείτε να κάνετε όταν είστε οι πιο διάσημοι άνθρωποι στη γη, το μόνο που γνωρίζετε είναι η μαγεία και ο στόχος σας στη ζωή έχει εκπληρωθεί;

Η Σλόαν δυσκολεύεται περισσότερο απ' όλους να προσαρμοστεί. Όλοι θεωρούν ότι φταίει η διαταραχή μετατραυματικού στρες από την οποία πάσχει, αλλά η πραγματικότητα είναι ότι κρύβει μυστικά – μυστικά που την κρατούν δεμένη με το παρελθόν και την αποξενώνουν από τα μόνα άτομα στον κόσμο που την καταλαβαίνουν.

Στη δέκατη επέτειο από την ήττα του Σκοτεινού συμβαίνει κάτι αδιανόητο: πεθαίνει ένας από τους Εκλεκτούς. Όταν οι υπόλοιποι συναντιούνται στην κηδεία του, ανακαλύπτουν ότι ο τελικός στόχος του Σκοτεινού ήταν πολύ πιο φιλόδοξος απ' ό,τι οι ίδιοι, η κυβέρνηση και η προφητεία θα μπορούσαν ποτέ να προβλέψουν.

Και αυτή τη φορά η αναμέτρηση απαιτεί περισσότερα απ' όσα έχει να δώσει η Σλόαν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3555-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22220

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ